

PROP DE VOSALTRES

Una resposta al problema dels abusos sexuals

Estimats diocesans:

A principis de febrer vaig rebre una nota que lamentava el silenci dels pastors en aquest desafortunat i sagnant tema dels abusos a menors en l'àmbit de l'Església catòlica. Em vaig sentir colpit interiorment com a bisbe, pastor del ramat de Jesucrist en aquesta part de Lleida, i em vaig obligar a redactar una nota per manifestar el meu parer i orientar tota la comunitat eclesial. Pretenc fugir d'extremismes i no vull que la meua paraula soni com una actitud defensiva ni que la meua declaració es converteixi en un atac general contra les opinions ofensives cap a l'Església.

S'ha escrit molt a la premsa durant els últims mesos sobre aquest tema. També hi ha hagut comentaris i tertúlies en ràdio i televisió. Ha afectat el nostre entorn eclesial i a l'Església en el món sencer. En aquest breu comentari em situo davant la comunitat diocesana assumint la meua pròpia responsabilitat. Perquè, segons la meua opinió, quan la generalització és un fet acusatori continuat, es comet una profunda injustícia contra tots els catòlics encara que s'anteposa per a això la paraula Església. En els últims dies de febrer, la Conferència Episcopal Espanyola ha fet públic la col·laboració amb un despatx jurídic per a realitzar una auditoria externa sobre l'actuació de les oficines diocesanes i aprofundir en la investigació. Anem a pams:

1. Una condemna total i absoluta dels abusos cometos per clergues, consagrats i responsables d'ins-

titucions eclesials. Sense cap atenuant que minvi la gravetat del fet.

2. Una clara i contundent petició de perdó a les víctimes i oferta d'acompanyament en el seu llarg procés de restauració interior i exterior.

3. La problemàtica afecta tota la societat i no únicament els catòlics i la institució Església. En el nostre àmbit diocesà apareixen moltes vegades a la premsa diària notícies d'abusos que es produeixen entre familiars, coneguts o en llocs d'esplai juvenil.

4. Sense que sembli una defensa, hem de recordar els percentatges d'abusos que s'han publicat reiteradament. Com a mostra, una dada a tenir en compte: el 0,2% són protagonitzats per responsables eclesials; el 80%, per familiars o coneguts de les víctimes.

5. Recerca sincera de transparència i rebuig radical a l'ocultació. El silenci o la por no poden convertir-se en còmplices dels delictes. En el nostre àmbit diocesà es va constituir a l'abril de l'any 2020 un SERVEI D'ATENCIÓ a les víctimes amb l'objectiu d'investigar les denúncies que poguessin arribar. Des d'aleshores no se n'ha rebut cap. L'esmentat Servei està compost per laics experts en els diferents coneixements jurídics, mèdics i psicològics i compta amb un número de telèfon i una adreça de correu electrònic exclusivament per a aquesta atenció.

6. No és just criminalitzar només una institució. Estem obligats a actuar sincerament i amb profunditat en tots els àmbits socials quan ens referim a aquesta gran tragèdia. Si volem buscar la veritat i erradicar el delicte hem de col·laborar amb totes les nostres forces en qualsevol àmbit amb la finalitat de salvaguardar la infància/adolescència i construir una societat més sana. S'ha de respectar la presumpció d'innocència i evitar calúmnies i falsedats contra persones concretes.

7. Entre nosaltres abunden els centres catequètics, escolars i de temps lliure. Tenim infinitat d'educadors que lliuren la seva vida al servei dels altres, sense esperar res a canvi. Ho fan per una forta convicció de servei que neix de l'Evangeli. Però no poden viure i educar amb la taca permanent de la sospita.

Amb la meua benedicció i afecte,

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Un curs que va més enllà de la costura

El passat mes de febrer es va posar en marxa el curs de costura i confecció, el primer del 2022. La formació, organitzada per Càritas Diocesana de Lleida amb el suport de Fons Social Europeu «El FSE invierte en tu futuro» compta amb una quinzena d'alumnes i té l'objectiu principal d'augmentar la integració sociolaboral de persones en situació de risc d'exclusió social, millorant les seves oportunitats laborals. Així també, vol esdevenir una bona experiència que uneixi lligams d'amistat entre elles i, de moment, ha començat amb proves per la celebració del Carnestoltes.

Amb el títol «Fils per a la inserció», el curs aportarà a l'alumnat nocions que van més enllà de la costura i la confecció, com són l'atenció al client, la introducció al món laboral i l'emprenedoria, entre d'altres.

La seva durada és de 320 hores, incloent-hi pràctiques en empreses i s'allargarà fins a finals del mes de juny. El professorat espera que al finalitzar-lo, les persones participants seran capaces de confeccionar alguna peça de roba, fer arranjaments de tota classe i millorar, també, la llengua espanyola.

CERCA DE VOSOTROS

Una respuesta al problema de los abusos sexuales

Queridos diocesanos:

A principios de febrero recibí una nota lamentando el silencio de los pastores en este desafortunado y sangrante tema de los abusos a menores en el ámbito de la Iglesia católica. Me sentí golpeado interiormente como obispo, pastor del rebaño de Jesucristo en esta parte de Lleida, y me impuse redactar una nota para manifestar mi postura y orientar a toda la comunidad eclesial. Pretendo huir de extremismos ni que suene mi palabra como una actitud defensiva o que se convierta mi declaración en un ataque general contra las opiniones ofensivas hacia la Iglesia.

Se ha escrito mucho en los últimos meses sobre este tema en la prensa. También ha habido comentarios y tertulias en radio y televisión. Ha afectado a nuestro entorno eclesial y a la Iglesia en el mundo entero. En este breve comentario me sitúo ante la comunidad diocesana asumiendo mi propia responsabilidad. Porque, según mi opinión, cuando la generalización es un hecho acusatorio continuado, se comete una profunda injusticia contra todos los católicos aunque se anteponga para ello la palabra Iglesia. En los últimos días de febrero la Conferencia Episcopal Española ha hecho público la colaboración con un despacho jurídico para realizar una auditoría externa sobre la actuación de las oficinas diocesanas y profundizar en la investigación. En resumen:

1. Condena total y absoluta de los abusos cometidos por clérigos, consagrados o responsables de instituciones eclesiales. Sin ningún paliativo que aminore la gravedad del hecho.

2. Una clara y contundente petición de perdón a las víctimas y oferta de acompañamiento en su largo proceso de restauración interior y exterior.

3. La problemática afecta a toda la sociedad no únicamente a los católicos o a la institución Iglesia. En nuestro ámbito diocesano aparecen muchas veces en la prensa diaria hechos que se producen entre familiares, conocidos o en lugares de esparcimiento juvenil.

4. Sin que parezca una defensa, tenemos que recordar los porcentajes de la comisión de los referidos hechos y que se han publicado reiteradamente. Para muestra un dato a tener en cuenta: el 0,2% protagonizados por responsables eclesiales; el 80% por familiares o conocidos de las víctimas.

5. Búsqueda sincera de transparencia y rechazo radical al ocultamiento. El silencio o el miedo no pueden convertirse en cómplices de los delitos. En nuestro ámbito diocesano se constituyó en abril del año 2020 un SERVICIO DE ATENCIÓN a las víctimas con el objetivo de investigar las denuncias que pudieran llegar. Desde entonces no se ha recibido ninguna denuncia. El mencionado Servicio está compuesto por laicos, expertos en los distintos conocimientos jurídicos, médicos y psicológicos con un número de teléfono y una dirección de correo electrónico exclusivamente para esta atención.

6. No es justo criminalizar sólo a una institución. Estamos obligados a actuar sinceramente y con profundidad en todos los ámbitos sociales cuando se refiere a esta gran tragedia. Si queremos buscar la verdad y erradicar el delito hemos de colaborar con todas nuestras fuerzas en cualquier ámbito con el fin de salvaguardar la infancia/adolescencia y construir una sociedad más sana. Se ha de respetar la presunción de inocencia y evitar calumnias y falsedades contra personas concretas.

7. Entre nosotros abundan los centros catequéticos, escolares y de tiempo libre. Hay infinidad de educadores que entregan su vida al servicio de los demás. No esperan nada a cambio. Lo hacen por una fuerte convicción de servicio que nace del Evangelio. Pero no pueden vivir y educar con la mancha permanente de la sospecha.

Con mi bendición y afecto,

† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lleida

Celebració de la festivitat de la Mare de Déu de Lourdes a la Catedral

Com cada any, malgrat la situació sanitària dels darrers temps, respectant les mesures de prevenció, l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de la Diòcesi de Lleida va celebrar el Dia de la Mare de Déu de Lourdes.

Si bé, el dia en que es commemora en l'Església aquesta festivitat anyal es l'11 de febrer, dia de la primera aparició de Maria a Bernadette en la cova de Massabielle, és costum traslladar la celebració a algun dels diumenges propers a aquesta data per tal de facilitar la participació.

Aquest any, la celebració tingué lloc el diumenge 13 de febrer.

Els actes s'iniciaren a les 18.45 hores amb unes paraules del nostre consiliari Mn. Francisco Ribas, situant el significat de l'acte en les peculiaritats dels moments actuals, tot relligant-lo als principis i valors de la nostra fe, ressaltant el significat i el valor del patiment dels malalts. (Volem aprofitar l'ocasió que ens propicia aquest

escrit per expressar, de manera pública, el condol dels hospitalaris al nostre consiliari pel traspàs recent de la seva mare María José. Demanem a Déu l'aculli en la seva glòria i doni consol als seus en aquesta terra).

Tot seguit s'inicià el res del Rosari i la processó amb la Verge portada per grups de voluntàries de l'Hospitalitat, seguida pel Sr. Bisbe, que presidia la celebració, pels concelebrants, per la Junta de l'Hospitalitat i les autoritats civils que ens van acompanyar. La resta dels participants, per prevenció sanitària, van seguir el sant Rosari des dels seus llocs, però tots amb les respectives torxes tradicionals de Lourdes, les quals, amb les seves flames, expressaven la comunió, l'entusiasme de la celebració i la unió dels cors amb el de la Mare que ens conduïa i condueix cap al seu Fill.

Finalitzat el Rosari, el Dr. Jacint Cabau, com a delegat diocesà de Pastoral de la Salut, fent present el Dia del Malalt en la celebració,

ens feu record del nostre estimat Mn. Galcerán i d'altres membres de l'Hospitalitat ja traspassats; també ens presentà els plantejaments i ensenyaments del papa Francesc referents a l'atenció i cura dels malalts en l'Església.

A continuació, com a acte central de l'encontre, se celebrà l'eucaristia, presidida pel nostre Sr. Bisbe Salvador, concelebrada amb els altres preveres participants, tots assistits pels diaques. L'eucaristia fou com l'arribada a destí del recorregut espiritual i físic que la nostra Mare Maria ens va proposar amb el res del sant Rosari i la processó de torxes prèvia.

Al final de la celebració, el president de l'Hospitalitat, Ramon Maria Reig, va agrair a tots els presents la seva participació i va anunciar els principals actes de l'Hospitalitat per a l'any 2022, entre els que destaquem el pelegrinatge diocesà a Lourdes previst, si la situació sanitària ho permet, per als dies 23 a 26 de juny.

Tota la celebració fou solemnitzada i enriquida per la música i cants del Cor de la Catedral dirigit per Mn. Messalles.

Una vegada més, des d'aquestes ratlles, vull agrair a tots els assistents, a les autoritats civils, als hospitalaris voluntaris i voluntàries i membres de Junta, que han treballat per fer possible els actes, al Cor de la Catedral, als preveres i acompanyants en l'altar i al nostre Sr. Bisbe que ens presidí, amb la seva presència, participació i comunió. Com cada any, fou una gran festa; en donem gràcies a tots, a la Mare i a Déu.

Ramon Maria Reig Masana

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Cada etapa de la vida és un temps per a creure, esperar i estimar» (17 de desembre).

@Pontifex: «Mirem als ulls a les persones descartades que trobem, deixem-nos provocar pels rostres dels nens, fills de migrants desesperats. Deixem que el seu sofriment ens cali dins per a reaccionar a la nostra indiferència» (18 de desembre).

@Pontifex: «El primer acte de caritat que podem fer al proïsme és oferir-li un rostre serè i somrient. És portar-li l'alegria de Jesús, com va fer Maria amb Isabel (Lc 1,39-45)» (19 de desembre).

@Pontifex: «Jesús és el Nom i el Rostre de l'amor de Déu que va venir a habitar entre nosaltres. Els desitjo que cadascun de vostès tingui l'anhel de buscar-lo i l'alegria de trobar-lo en aquest Nadal» (22 de desembre).

VIDES DE SANTS (XX)

Josep de Natzaret

Nascut a Natzaret, Josep deriva de l'hebreu i significa «Déu afegirà». Era fill de Jacob, segons sant Mateu, o d'Elí per a sant Lluç. Es cuidava de la família del seu germà Alfeu o Clopas. Segons algunes interpretacions bíbliques, Josep s'havia casat amb la seva cunyada Maria de Clopas quan el seu germà Clopas havia finat sense descendència. En d'altres fonts, s'explana que estigué al càrrec dels sis fills del seu germà després que aquest morís.

És conegut com a sant Josep o sant Josep Obrer. Fou el marit de la Verge Maria, mare de Jesús. A pesar que el Nou Testament l'esmenta com un pare adoptiu, se'l considera el pare de Jesús. Era descendent de la casa del rei David. Visqué a Natzaret treballant de fuster, «tekton», i segons sembla, fou traspassat abans que comencés la vida pública de Jesús. Josep es casà amb Maria, tanmateix, abans que convisquessin, sabé que Maria havia concebut un fill. Ell, com era bo i no desitjava denunciar-la, determinà repudiar-la en secret, com ens glossa Mateu. Un àngel se li aparegué en somnis i li revelà que Maria no havia estat amb cap altre home i, llavors, es van diluir els dubtes, en saber que el fill que Maria havia tingut era per obra de l'Esperit Sant i salvaria el poble dels seus pecats.

En néixer Jesús a Betlem, Josep fou alertat, una altra vegada, per un àngel, prengué a Jesús i a la Verge Maria i plegats anaren fins a Egipte, per a fugir de la ira del rei de Judea, Herodes el Gran. En traspassà el monarca, i després d'una nova manifestació d'un àngel, Josep retornà al seu país, emperò el temor al successor d'Herodes, feu que la família no s'establís a Betlem, sinó a Natzaret de Galilea. Allí, Josep exercí de fuster. Segons sant Epifani, Josep va morir als 90 anys, i Beda el Venerable afirmà que estava enterrat a la Vall de Josafat.

El seu culte s'originà probablement entre les comunitats cristianes d'Egipte i s'estengué per Orient abans del segle V, emperò, no arrelà a Occident fins a l'Edat Mitjana, mitjançant els servites, una orde mendicant que començaren a celebrar el 19 de març com a data de la mort de sant Josep i, posteriorment, fou impulsat pel papa Sixte IV i santa Teresa de Jesús. A partir del segle XVII augmentà el seu culte i la seva festivitat, fou molt popular a Catalunya. L'any 1870 fou proclamat patró de l'Església universal pel papa Pius IX. Sant Josep representa les virtuts de l'honestedat, l'amor al treball, i la fe infrangible en Déu. És el protector de la Sagrada Família, dels fusters, dels obrers, artesans, emigrants, viatgers, dels pares i fills per néixer. A la vegada, també és «el patró de la bona mort», atès que, morí en braços de

Jesús i Maria. Països com Àustria, Bèlgica, Croàcia, Mèxic, Perú, Canadà, Xina, Corea, Vietnam, o ciutats com Florència o Torí el tenen com a patró.

En la seva iconografia ens apareix amb Maria i Jesús infant, o es manifesta amb una gaiata amb flors de lliri en un extrem. La seva festivitat se celebra cada 19 de març des de l'adopció dels franciscans el 1399.

Josep Maria Corretger Olivart

REFLEXIONS

Transhumanisme i narcisisme (III)

Moltes de les emocions que ens lliguen socialment als altres, com la compassió o l'empatia, però també l'enveja i la por, estan basades en el fet de la vulnerabilitat que ens afecta tots. No tindríem por, per exemple, si no fóssim vulnerables, però, quan constatem la nostra fragilitat, temem que puguem ser agredits, ferits o maltractats. Si fóssim omnipotents, no experimentaríem por ni per nosaltres mateixos, ni pels altres. Tampoc no podríem sentir compassió, perquè la compassió és, en si mateixa, una experiència de sofriment compartit (*Mit-leidung*, en l'etimologia alemanya), la vivència del sofriment aliè sentit en la pròpia carn.

Extirpar completament o gairebé de manera completa la vulnerabilitat, com es proposa el transhumanisme, pot ser una forma, també, d'anorrear aquestes emocions tan genuïnament humanes.

L'aspiració de Narcís és, justament, l'autosuficiència, extirpar la vulnerabilitat. Aspira a la *single life* com a projecte de vida. No vol deure res a ningú i, sobretot, no està disposat a sacrificar-se pels altres. Per això, veu en la tecnologia i en la societat robotitzada i mecanitzada la millor representació de la seva utopia. La resultant última, però, d'aquesta utopia és la soledat.

Escriu Tzvetan Todorov (1939-2017): «En la base del pensament neoliberal trobem una antropologia problemàtica, que presenta l'home com un ésser autosuficient, bàsicament solitari i que només de manera puntual necessita els altres éssers al seu voltant, la qual cosa contradiu el que la psicologia, la sociologia i la història, per no parlar del sentit comú, ens ensenyen sobre la identitat humana».¹

¹ T. TODOROV, *Los enemigos íntimos de la democracia*, Galaxia Gutenberg, p. 104. Barcelona, 2012.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

14. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Dn 9,4b-10 / Sl 78 / Lc 6,36-38]. Sant Arnal, abat benedictí i mr. (1255); santa Matilde (†958), emperadriu germànica; santa Florentina, vg.

15. ■ Dimarts [Is 1,10.16-20 / Sl 49 / Mt 23,1-12]. Santa Madrona (s. II), vg. i mr. de Tessalònica; sant Ramon (Raimundo) de Fitero, abat català, fundador de l'orde de Calatrava; santa Lluïsa de Marillac (†1660), fund. de les Filles de la Caritat (FC, paüles); sant

Climent Maria Hofbauer, prev. redemptorista.

16. ■ Dimecres [Jr 18,18-20 / Sl 30 / Mt 20,17-28]. Sant Agapit (†341), bisbe de Ravenna; sant Heribert, bisbe de Colònia (999); sant Ciríac i companys, mrs. (308) a la Via Salària; sant Abraham (s. IV), ermità, de Mesopotàmia; santa Eusèbia, vg.

17. ■ Dijous [Jr 17,5-10 / Sl 1 / Lc 16,19-31]. Sant Patrici (†461), bisbe i evangelitzador d'Irlanda; sant Jo-

sep d'Arimatea, seguidor i amic de Jesús.

18. ■ Divendres [Gn 37,34.12-13a.17b-28 / Sl 104 / Mt 21,33-43.45-46]. Sant Ciril de Jerusalem (315-386), bisbe i dr. de l'Església. *Tortosa*: Comemoració de Sant Salvador d'Horta, rel. franciscà, de Santa Coloma de Farners (la Selva), morí a Càller (Sardenya, 1567).

19. □ Dissabte [2Sa 7,4-5a.12-14a.16 / Sl 88 / Rm 4,13.16-18.22 / Mt 1,16.18-21.24a (o bé: Lc 2,41-51a)].

Sant Josep, espòs de la Benaurada Verge Maria, natzarè, patró de l'Església universal i dels agonitzants, i també dels fusters; sant Amanç o Amanci (s. VII), diaca romà i mr. a Flandes.

20. ■ Diumenge vinent, III de Quaresma (lit. hores: 3a setm.) [Ex 3,1-8a.13-15 / Sl 102 / 1Co 10,1-6.10-12 / Lc 13,1-9]. Sant Ambròs de Siena, rel. dominicà; sant Martí de Dumio, bisbe; santa Fotina, mr. samaritana; santes Eufèmia i Alexandra, mrs.

Diumenge II de Quaresma (C)

COMENTARI

«Aquest és el meu Fill, el meu elegit; escolteu-lo»

La Transfiguració (1517-1520), de Rafael Sanzio. Pinacoteca Vaticana, Ciutat del Vaticà (Itàlia)

A tots ens costa d'acceptar la creu i el sofriment. També als apòstols. Per això l'escena de la transfiguració l'hem d'entendre amb la finalitat que els apòstols (almenys tres) fessin l'experiència del Crist ressuscitat més enllà de la mort que acabava d'anunciar. Lluc comença explicant-nos: *es trasmutà l'aspecte de la seva cara i el seu vestit és tornà blanc i espurnejant*. I, a més, es presenten els dos gran personatges de l'AT: *Moisès i Elies*. Però Jesús és al mig, com el personatge més important. La situació és extraordinària; la felicitat total. Per això Pere diu: *Que n'estem de bé, aquí dalt*. I vol fer tres cabanes però cap per a ells: ja se senten prou feliços contemplant aquesta transfiguració. Ara es forma un núvol i els cobreix. Indica la presència de Déu. I la paraula del Pare: *Aquest és el meu Fill, el meu elegit; escolteu-lo*. Ni que parli d'anar a la mort, cal escoltar-lo, cal seguir el seu camí. El mateix text ens ha dit que Jesús, Moisès i Elies parlaven del *traspàs d'ell que s'havia d'acomplir a Jerusalem*. Aquest és el camí. Si la transfiguració és un tast de la resurrecció, la mort n'és el pas previ. A Abraham també li va costar creure en la promesa de Déu que li ha havia dit: *Aquest país (on es troba ara) serà el teu heretatge*. Per això pregunta: *Quina garantia me'n doneu, Senyor?* I després del sacrifici dels animals, que és com un jurament per part de Déu, el Senyor torna a repetir la seva promesa: *Dono aquest país a la teva descendència*. Ara Abraham pot estar segur de la paraula de Déu. Seguir el camí de Jesús no és fàcil. Sant Pau ho reflexa de forma molt clara: *N'hi ha molts que pel seu estil de viure són contraris a la creu de Crist. El terme on s'encaminen és de perdició, el déu que adoren és el ventre, i la seva glòria la posen en les parts vergonyoses, tot el que aprecien són valors terrenals*. Preguntem-nos si nosaltres sabem seguir el camí de la creu, si no busquem els valors terrenals, si sabem que la creu és l'imprescindible camí per a la resurrecció. Per la creu a la Vida.

▶ Lectura del llibre del Gènesi (Gn 15,5-12.17-18)

En aquells dies, Déu va fer sortir fora Abram i li digué: «Mira el cel i posa't a comptar les estrelles, a veure si les pots comptar; doncs així serà la teva descendència.» Abram cregué en el Senyor i el Senyor ho tingué en compte per donar-li una justa recompensa. Després li digué: «Jo soc el Senyor, que t'he fet sortir d'Ur dels caldeus per donar-te aquest país; serà el teu heretatge.» Abram preguntà: «Quina garantia me'n doneu, Senyor?» Ell respongué: «Porta'm una vaca, una cabra i un moltó de tres anys, una tórtora i un colomí.» Li portà tots aquests animals, els partí per la meitat i posà cada meitat enfront de l'altra, però no va partir els ocells. Uns ocellots de presa volien abatre's sobre els cossos morts, però Abram els allunyava. Quan el sol s'anava a pondre, Abram caigué en un son profund i s'apoderà d'ell un gran terror, com una foscor. Després de la posta, quan ja s'havia fet fosc, veié un forn fumejant, una torxa encesa, que passava enmig dels animals partits. Aquell dia el Senyor va fer amb Abram una aliança i es comprometé en aquests termes: «Dono aquest país a la teva descendència, des del torrent d'Egipte fins al gran riu, el riu Eufrat.»

▶ Salm responsorial (26)

R. El Senyor m'il·lumina i em salva.

El Senyor m'il·lumina i em salva, / ¿qui em pot fer por? / El Senyor és el mur que protegeix la meua vida, / ¿qui em pot esfereir? R.

Escolteu el meu clam, Senyor, / compadiu-vos de mi, responeu-me. / De part vostra, el cor em diu: / «Busqueu la meua presència.» R.

Arribar davant vostre és el que vull, / Senyor, no us amagueu. / No sigueu sever fins a rebutjar el vostre servent, / vós que sou el meu ajut. R.

N'estic cert, fruitaré en la vida eterna / de la bondat que em té el Senyor. / Espera en el Senyor! / Sigues valent! Que el teu cor no defalleixi! / Espera en el Senyor! R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 3,17-4,1) (Versió abreujada)

Germans, nosaltres tenim la nostra ciutadania al cel; d'allà esperem un Salvador, Jesucrist, el Senyor, que transformarà el nostre pobre cos per configurar-lo al seu cos gloriós, gràcies a aquella acció poderosa que li ha de sotmetre tot l'univers. Per tant, germans meus estimats i enyorats, vosaltres que sou el meu goig i la meua corona, manteniu-vos així, en el Senyor, estimats meus.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Lluc (Lc 9,28b-36)

En aquell temps, Jesús prengué Pere, Joan i Jaume i pujà a la muntanya a pregar. Mentre pregava, es trasmutà l'aspecte de la seva cara i el seu vestit es tornà blanc i espurnejant. Llavors dos homes es posaren a conversar amb ell. Eren Moisès i Elies, que es van aparèixer gloriosos, i parlaven del traspàs d'ell, que s'havia d'acomplir a Jerusalem. Pere i els seus companys estaven adormits profundament, però quan es desvetllaren, veieren la glòria de Jesús i els dos homes que eren amb ell. Quan aquests anaven a separar-se de Jesús, Pere li digué: «Mestre, que n'estem de bé, aquí dalt! Fem-hi tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies.» Parlava sense saber què es deia. Mentre parlava es formà un núvol i els cobrí. Ells s'esglaiaren en veure que entraven dins el núvol. Llavors del núvol estant una veu digué: «Aquest és el meu Fill, el meu elegit; escolteu-lo.» Així que la veu hagué parlat, es van trobar amb Jesús tot sol. Ells guardaren el secret, i aquells dies no contaren a ningú res del que havien vist.

▶ Lectura del libro del Génesis (Gén 15,5-12.17-18)

En aquellos días, Dios sacó afuera a Abrán y le dijo: «Mira al cielo, y cuenta las estrellas, si puedes contarlas». Y añadió: «Así será tu descendencia». Abrán creyó al Señor y se le contó como justicia.

Después le dijo: «Yo soy el Señor que te saqué de Ur de los caldeos, para darte en posesión esta tierra». Él replicó: «Señor Dios, ¿cómo sabré que voy a poseerla?». Respondió el Señor: «Tráeme una novilla de tres años, una cabra de tres años, un carnero de tres años, una tórtola y un pichón». Él los trajo y los cortó por el medio, colocando cada mitad frente a la otra, pero no descuartizó las aves. Los buitres bajaban a los cadáveres y Abrán los espantaba. Cuando iba a ponerse el sol, un sueño profundo invadió a Abrán y un terror intenso y oscuro cayó sobre él. El sol se puso y vino la oscuridad; una humareda de horno y una antorcha ardiendo pasaban entre los miembros descuartizados.

Aquel día el Señor concertó alianza con Abrán en estos términos: «A tu descendencia le daré esta tierra, desde el río de Egipto al gran río Éufrates».

▶ Salmo responsorial (26)

R. El Señor es mi luz y mi salvación.

El Señor es mi luz y mi salvación, / ¿a quién temeré? / El Señor es la defensa de mi vida, / ¿quién me hará temblar? R.

Escúchame, Señor, / que te llamo; / ten piedad, respóndeme. / Oigo en mi corazón: / «Buscad mi rostro». / Tu rostro buscaré, Señor. R.

No me escondas tu rostro. / No rechaces con ira a tu siervo, / que tú eres mi auxilio; / no me deseches. R.

Espero gozar de la dicha del Señor / en el país de la vida. / Espera en el Señor, sé valiente, / ten ánimo, espera en el Señor. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 3,17-4,1) (Versión abreviada)

Hermanos, nosotros, en cambio, somos ciudadanos del cielo, de donde aguardamos un Salvador: el Señor Jesucristo. Él transformará nuestro cuerpo humilde, según el modelo de su cuerpo glorioso, con esa energía que posee para sometérselo todo. Así, pues, hermanos míos queridos y añorados, mi alegría y mi corona, manteneos así, en el Señor, queridos.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 9,28b-36)

En aquel tiempo, tomó Jesús a Pedro, a Juan y a Santiago y subió a lo alto del monte para orar. Y, mientras oraba, el aspecto de su rostro cambió y sus vestidos brillaban de resplandor. De repente, dos hombres conversaban con él: eran Moisés y Elías, que, apareciendo con gloria, hablaban de su éxodo, que él iba a consumir en Jerusalén. Pedro y sus compañeros se caían de sueño, pero se espabilaron y vieron su gloria y a los dos hombres que estaban con él.

Mientras estos se alejaban de él, dijo Pedro a Jesús: «Maestro, ¡qué bueno es que estemos aquí! Haremos tres tiendas: una para ti, otra para Moisés y otra para Elías». No sabía lo que decía. Todavía estaba diciendo esto, cuando llegó una nube que los cubrió con su sombra. Se llenaron de temor al entrar en la nube. Y una voz desde la nube decía: «Este es mi Hijo, el Elegido, escuchadlo».

Después de oírse la voz, se encontró Jesús solo. Ellos guardaron silencio y, por aquellos días, no contaron a nadie nada de lo que habían visto.